

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

หลวงปู่มั่นนิพนธ์

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๔ วานนี้ ทองคำได้ ๑๐ บาท ๕๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๐๗๖ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงที่พูดตายตัวไว้แล้วนั้น ๔ พัน กิโล มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๕๕๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๔๕๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๓๔ กิโล ๑๔ บาท ๕๗ สตางค์ ทองคำต่อยอดจากเงินโครงการช่วยชาติ ๘๐๐ ล้านบาทนั้นได้ซื้อทองคำได้ ๒,๐๑๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๑๖๑ แท่ง มอบเข้าคลังหลวงไว้แล้ว รวมยอดทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ได้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๓๖๕ แท่ง รวมยอดทองคำทั้งหมดได้ ๔,๕๙๖ กิโลครึ่ง กรุณาทราบตามนี้

แล้วพากันก้าวเดินไปเรื่อยนะพี่น้องชาติไทยเราทุกคน ๆ ทั่วประเทศไทย ให้ถือ เป็นความจำเป็นเสมอหน้ากันหมด เราเป็นชาติไทยเต็มตัว ๆ การช่วยชาติไทยของเรา ก็ต้องช่วยอย่างเต็มกำลังความสามารถ มากน้อยตามกำลังของตนเองทุกคน ๆ อย่า เห็นว่าเป็นของคณนั้นคณนี้ ไม่ใช่ของใคร ของเราทุกคน เมืองไทยเป็นเมืองของเราทุกคน ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร ตามหลักธรรมชาตก็เป็นอย่างนั้น ตามหลักกฎหมายบ้านเมืองก็เป็นอย่างนี้ การปกครองการอยู่ร่วมกันจึงต้องมีความรักกันสามัคคีกัน รักชาติ เป็นหลักใหญ่แล้วก็รักกัน มีความสามัคคีมีความเสียสละ มีจิตใจกว้างขวางต่อกัน ชาติไทยเราจะแน่นหนามั่นคง ถ้าเอาพุทธศาสนาแทรกเข้าไป ๆ แล้วจะแน่นหนามั่นคงขึ้น ทุกด้านทุกทาง

ของที่แตกกระจัดกระจายไม่น่าดู จับมารวมกันปู้บ น่าดูด้วยแน่นหนามั่นคงด้วย คือความรวมตัว ความรักชาติ ความรักกัน ความให้อภัยต่อกัน ความมีเมตตาต่อกัน มีจิตใจอันกว้างขวางต่อเพื่อนมนุษย์ทั่วไป นี่หลักใหญ่ของพุทธศาสนา ไม่มีคำว่าแตกว่า แยก ว่าพรรคนั้นพวกนี้ภาคนั้นอย่างนั้นไม่มี มีเข้ามามากน้อยนั้นละคือการทำลายชาติ ส่วนใหญ่ให้ห่างไป ๆ อย่างนำมาใช้ ร่างกายของเราเวลาสามัคคีกันอยู่เราผาสุกเย็นใจ ไข้ไหม เพียงร่างกายของเราที่รับผิดชอบเฉพาะตัวเท่านั้น เรามีความสมบูรณ์ในธาตุ ชั้นธของเราที่เรียกว่าเราสบาย ถ้าธาตุชั้นธส่วนใดส่วนหนึ่งวิกลวิการเจ็บท้องปวดหัว เป็นต้น นี้เรียกว่าวิการแล้วไม่สบาย วันนี้ไม่สบาย ปวดหัวบ้าง ปวดท้องบ้าง เจ็บแข้ง เจ็บขาอะไรบ้าง เรียกว่ามันไม่สามัคคี

เห็นไหมเพียงเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งเท่านั้นก็แตกสามัคคีกันแล้ว นี่ไหนคนทั้ง ชาติจะให้แตกสามัคคีกันด้วยเห็นแก่พรรคนั้นพวกนี้ ภาคนั้นภาคนี่ ใช้ไม่ได้เลยนะ

อย่าเอามาใช้ในพุทธศาสนาในเมืองไทยของเราซึ่งเป็นเมืองพุทธ มีความกลมกลืนกัน สามัคคี รักกัน จุดเมืองไทยของเราเลย นี่พุทธศาสนา ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ ความแตกความแยกนี้ คือพวกนั้นพวกนี้ พรรคนั้นพรรคนี้นี้ แล้วก็ภาคนั้นภาคนั้น นั่นคือแตก ใครว่าเป็นพวกนี้ก็ต้องยกพวกของตัวขึ้นเหยียบพวกอื่น พรรคของตัวก็ยกพรรคของตัวขึ้นเหยียบพรรคอื่น ภาคของตัวก็ยกภาคของตัวขึ้นเหยียบภาคอื่น นั่นคือการทำลายเข้าใจใหม่ เราแยกให้เห็นชัด ๆ อย่างนี้ ถ้าว่าของตัวแล้วต้องยกขึ้นแล้วเหยียบคนอื่นไปพร้อมกัน

ให้เสมอกันหมด เขากับเราถ้าพูดถึงเรื่องหลักธรรมชาติแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าโดยแท้แล้วมีเต็มส่วนทุกคน ๆ ไม่มีใครแบ่งหนักแบ่งเบากันได้ เสมอกันหมดตามกรรมของตน ๆ จะดีชั่ว โง่ฉลาด มั่งมีศรีสุข ทุกข์จนชั้นแค่นอะไร ก็เป็นกรรมของแต่ละคน ๆ เต็มตัวด้วยกัน ท่านจึงไม่ให้ประมาณกัน คำว่ากรรมนี้ก็เป็ระยะ ๆ เป็นกาลเป็นเวลา เช่นอย่างเขามาเป็นสัตว์นี้ เวลาเขาตายแล้วเขาไปสวรรค์ คนที่ทำชั่วลงนรกได้ นะ นั่นท่านจึงไม่ให้ประมาณกัน คือเสวยกรรมตามวาระของตน ชาตินี้เกิดเป็นอะไรก็เกิดเสียก่อนเสวยทุกข์ไปตามกรรมนี้ หมัดวาระนี้แล้วก็เปลี่ยนไปตามกรรม ๆ เรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น พระพุทธเจ้าจึงสอนไม่ให้ประมาณกัน นี่คือการสามัคคี แล้วก็แน่นอนหนาแน่นคง ถ้าลงได้อะไรรวมตัวแล้วมีความแน่นอนหนามั่นคง

เห็นไหมศาลาหลังนี้ไม่มากี่ตงก็ป่า มีไม้ประเภทใดบ้าง รวมกันก็สิ่งก็อย่าง รวมเป็นความสามัคคีกันแล้ว ยกขึ้นเป็นตึกเป็นบ้านเป็นเรือนเป็นศาลานี้ เห็นไหมเราอยู่ได้สบาย นี่ละความสามัคคีของทัพสัมภาระต่าง ๆ ความสามัคคีของเราที่แน่นอนหนามั่นคง ในร่างกายของเรา เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องความสามัคคีนี้ดีทั้งนั้น สามัคคีในทางดี อย่าสามัคคีในทางผิด สามัคคีในทางผิดนี้แตก แตกกระจัดกระจายเลย เป็นกลุ่มเป็นก้อน ยกพวกรบราฆ่าฟันกัน เป็นพวกโจรพวกผู้ร้ายพวกทำลายชาติของตน

นี้ได้อ่านให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วให้ตื่นเนื้อตื่นตัวทุกคน เวลานี้เรากำลังกู้ชาติเรา แตกฉานชานเซ็นกระจัดกระจายไปเลย จนจะลงทะเลหลวงแล้ว ต่างคนต่างรื้อเข้ามา ๆ กวาดเข้ามาต้อนเข้ามาสู่ความเป็นกลุ่มเป็นก้อนแล้วก็ยกขึ้นได้เลย ด้วยความสามัคคีของเราทุกคน ๆ หลวงตาที่ได้พูดให้ฟังทุกแง่ทุกมุมแล้วเรื่องความอดสูสำหรับชาติบ้านเมืองนี้ เราสุดหัวใจเราแล้วเราก็บอก บอกว่าสองหนในชาติของเราบอกตรง ๆ เลย ในเพศเป็นนักบวชฆ่ากิเลสก็เอาตายเข้าว่าเลยเถียว เด็ดยิ่งกว่านี้ อันนี้มันยกแกงหม้อใหญ่ ถึงเด็ดก็เด็ดแกงหม้อใหญ่ มันฮึดฮอด ๆ ไซ้ใหม่ ยกตัวเองนี้ผิง ๆ เลยเถียว ป่าช้าไม้ให้มี ระหว่างกิเลสกับธรรม ใครดีให้อยู่ ใครไม่ดีให้ผิงเท่านั้น ไม่ฟังก็ตาย เพราะฉะนั้นมันถึงเด็ดขีดความเพียร

เราเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้วไม่ได้มาอวดนะ เรื่องความเพียรใครไม่เชื่อก็ตาม ก็เราทำเองเราไม่เชื่อเราจะเชื่อใคร เพราะเราเป็นคนทำเอง ตั้งแต่ก้าวขึ้นสู่เวที เพราะมุ่งอรรถกถาให้เป็นที่ประจักษ์ต่อหน้า ต่อหลัง หลังจากได้ฟังโอวาทของพ่อแม่ครูจารย์อย่างถึงใจแล้ว ที่แรกก็แบกมหาเปรียญไปหาท่าน นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก มหาเปรียญ แบกไปหาท่านด้วยความสงสัยเต็มหัวใจ นั้นเห็นไหมละ เรียนมาก เรียนน้อยเราไม่ได้ประมาทนะ เพียงความจำเฉย ๆ เอาความแน่นอนไม่ได้ ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน หาความจริงไม่ได้นะ นี่เป็นเพียงแบบแปลนแผนผังเฉย ๆ เราไม่ได้สร้างเป็นบ้านเป็นเรือนมันก็ไม่ประจักษ์แก่ตาของเรา

บ้านนี้ออกมาจากแปลนนี้แน่แล้ว ศาลาหลังนี้ออกมาจากแปลนเรียบร้อยแล้ว มีแต่แปลนไม่ได้ปลูกสร้างก็ไม่ใช่ศาลาขึ้นมา มีแต่การศึกษาเล่าเรียนไม่มีภาคปฏิบัติ คือการปลูกการสร้างก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่ก็มีแต่ภาคเรียนความจำมา ก็แบกแต่แปลนไปหาท่านด้วยความสงสัย ไม่ทราบจะสร้างบ้านสร้างเรือนยังไง มีแต่แปลนแปลนก็เป็นกระดาษ มองดูแล้วมีแต่กระดาษไม่ทราบจะสร้างยังไง ท่านจึงแจกแปลนนั้นออก ให้ทำอย่างนั้น ๆ หายสงสัย ๆ จนกระทั่งหายสงสัยเต็มเหนี่ยวเลย ทั้ง ๆ ที่มีกิเลสอยู่ แต่การสงสัยเรื่องบาปบุญคุณโทษทั้งหลายมรรคผลนิพพาน หายสงสัยหมด หลังจากฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มันแล้ว

เพราะฉะนั้นเราถึงเทิดทูนสุดหัวใจเลยพ่อแม่ครูจารย์มัน กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมกราบไหว้ท่านทั้งนั้น ท่านต้อนรับเทวดาท่านพูดถึงไอ้โหย ท่านว่าอย่างนั้นนะ มนุษย์เรามันจะไปมากอะไร เทวดามาแต่ละครั้ง ๆ เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ฟังซินะ มาฟังเทศน์ท่าน นั้นเห็นไหมเป็นอาจารย์ทั้งเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย นั้นละกระเทือนโลกธาตุพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านพูดถึงเรื่องเทศน์ให้เทวดาฟังอยู่ น้ำตาร่วงแหละเรา นั้นเห็นไหม เพราะท่านรู้เองเห็นเอง เป็นผู้สอนเทวบุตรเทวดาเองในญาณหยั่งทราบของท่านสมควรแก่เทวดาทุกชั้นทุกภูมิ ตั้งแต่ทำวามหาพรหมลงมา ฟังเทศน์ บางที่มาพร้อมกันนี้แหม ท่านว่าอย่างนั้น

สวรรค์มีไหมฟังซิพวกเรา นั้นละท่านอาจารย์มันนี่ท่านเป็นนักโกหกโลกหรือ ฟังให้ดีนะ หลวงปู่มันเป็นนักโกหกโลกหรือ เทศน์สอนเราข้อใดไม่มีข้อแย้งท่าน ท่านเทศน์สอนเทวบุตรเทวดาจะเอาธรรมประเภทไหน ก็ธรรมประเภทเทวบุตรเทวดาจะรับได้ ๆ มาเทศน์เราก็เอาประเภทที่เรารับได้ ยอมรับท่าน ๆ ท่านเทศน์เทวบุตรเทวดาก็แบบเดียวกัน แล้วท่านอาจารย์มันนี่หรือ หลวงปู่มันเป็นนักโกหกโลก เอาไปพิจารณาซิ ในสมัยปัจจุบันเราไม่เชื่อท่านอาจารย์มันเราจะไปเชื่อใคร เราอยู่ติดสอยห้อยตามท่านมา พูด สาธุ ไม่ได้ไอ้อวดนะเพราะอยู่กับท่าน ๘ ปี ตั้งแต่เริ่มไปอยู่ที่แรก

จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไปเป็นเวลา ๘ ปี ทาที่ค้ำไม่ได้เลยพูดตรงไหน ๆ พูดที่
สิ่งมีอยู่ของเราตรงเป้ง ๆ ยอมรับ ๆ พูดที่เราไม่รู้ไม่เห็นเราไปปฏิเสธท่านได้ยังไง

นี่ชื่อกระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ เก่งไหมหลวงปู่มัน เวลาท่านเทศน์สอนเทวดา
ท่านพูดถึงว่า มนุษย์มาฟังเทศน์ โอ้ย นิดเดียว ท่านว่างั้นนะ พวกเทวดามาฟังนี้มีดไป
หมดเลย บางทีสวรรค์ก็ชั้นมาหมด จนกระทั่งตลอดถึงพรหมโลกก็มา แต่สำหรับกาย
ทิพย์ไม่ได้แน่นอนเหมือนอย่างศาลาของเรา ศาลาของเราคนมาขนาดนี้ก็แน่นขนาดนี้
ถ้าคนมากกว่านี้ก็ล้นศาลา ดีไม่ดีไม่มีที่อยู่ พวกเทวดาอินทร์พรหมมากขนาดไหนก็
เป็นกายทิพย์ เมื่อเป็นกายทิพย์แล้วก็ไม่อัดไม่แอกัน เทศน์ให้ฟังได้หมด เทศน์จบลง
แล้วไม่มีเทวดาตนใดที่จะคัดค้านต้านทานธรรมของท่าน

อยู่ในป่าในเขาท่านว่างอะไร ไม่ได้มีเวลาว่างนะ ท่านยกตัวอย่างเช่นอยู่เชียงใหม่
อยู่เชียงใหม่เทศน์สอนเทวดามากที่สุด แทบจะไม่เว้นแต่ละคืน ที่ท่านพูดว่า ๖ ทุ่มนั้น
ท่านพูดไว้เป็นกลาง ๆ อตุลรัตนเต เทวปญหากัม ตั้งแต่ ๖ ทุ่มไปแล้วแก้ปัญหาและ
เทศน์ว่าการอบรมเทวดา พุทธกิจของพระพุทธเจ้า ๕ ประการ คือ เทศน์สอนประชา
ชนตอนบ่าย ๔ โมง ๕ โมงนับแต่พระมหากษัตริย์ลงมาเป็นการแรก พอมืดเข้ามา
แล้วสอนพระ พอ ๖ ทุ่มสอนเทวดา

พอ ๘ ทุ่ม ๙ ทุ่มไปแล้วพิจารณาเล็งญาณดูสัตว์โลก ภพพาภพเพ วิโลกานัม เล็ง
ญาณดูสัตว์โลกใครจะต้องตาย ตายเหมือนแหนี้ ได้แก่พระญาณหยั่งทราบของ
พระองค์เป็นตายาย เล็งญาณดู สัตว์ประเภทไหนที่ควรแก้มรรคผลนิพพานที่จะหลุด
พ้นไปอย่างรวดเร็ว มีมากมีน้อยเพียงไรหยั่งทราบไปหมด ๆ จนกระทั่งถึงปทปรมะ
หมดคุณค่าหมดราคาทั้ง ๆ ที่มีลมหายใจฝอด ๆ รอแต่ลมหายใจ ขาดแล้วก็ตูมลงนรก
อเวจีเลย ตั้งแต่ประเภทนี้ขึ้นไปถึงประเภทที่รอจะพ้นอยู่แล้ว นั่นเรียกว่า ภพพาภพเพ
วิโลกานัม ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก นี่เป็นงานที่สี่

งานที่ห้า ปุพฺพญะห ปิณฺทปาทนฺจ ตอนเช้าเสด็จออกบิณฑบาตโปรดสัตว์โลก
พระองค์ไปที่ไหนพอมองเห็นเป็นมหามงคลแล้ว ยิงได้ยินได้ฟังอรรถธรรมที่ท่านรับสั่ง
คำใด ประโยคเดียวเท่านั้นก็เป็นมหามงคล ๆ นั่นละพระพุทธเจ้าเอียงไปทางไหนเป็น
ประโยชน์แก่โลกอย่างมหาศาล ๆ นี่เป็นพุทธกิจคืองานของพระพุทธเจ้า ๕ ประการ ที่
หนึ่งเทศน์สอนประชาชน ที่สองเทศน์สอนพระ ที่สามเทศน์สอนเทวดา ท่านว่ากลาง ๆ
ไว้ ๖ ทุ่ม ท่านว่าอย่างนั้น แต่ท่านอยู่เชียงใหม่เจียบ ๆ ๔ ทุ่มมาแล้วเทวดา ท่านว่างั้น
นะ เพราะอยู่ที่สงัด นี้พูดถึงเรื่องงานของพระพุทธเจ้า ๕ ประการ ใครลบที่ไหนได้ ว่า
เทวดาไม่มี ถ้าเทวดาไม่มีมนุษย์ก็ไม่มี พระพุทธเจ้าสอนมนุษย์แล้วก็สอนเทวดา นั่น

เห็นไหมล่ะ จากนั้นก็เล็งญาณดูสัตว์โลก นี่งานพระพุทธเจ้า ทรงหยั่งทราบทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นงานประจำพระองค์

แล้วพวกหูหนวกตาบอดมืดหนาสาโหดทุกวันนี้ มันก็ปล้ำกันว่าเทวดาไม่มีเวลานี้ มันยังไม่ตายมันก็กลับไปแล้ว เวลาตายมันจะไปลบนรกอีกว่าไม่มีก็ไม่รู้ละ ทั้ง ๆ ที่มันจมอยู่ในนรก มันก็จะไปลบนรกว่าไม่มีอีก มันด้านขนาดนั้นนะ มนุษย์เราเป็นอย่างนั้นนะว่าเทวดาไม่มี ก็ในพุทธกิจ ๕ แสดงไว้เสมอทั้งหมด สอนมนุษย์ สอนเทวดา เทวดาไม่มีมนุษย์ก็ไม่มี แล้วปล้ำกันได้ไหมมนุษย์ สอนประชาชนแล้วก็สอนพระ แล้วก็สอนเทวดา ๓ พักแล้ว ๔ เล็งญาณดูสัตว์โลก ๕ เสด็จออกบิณฑบาต เรียกว่าพุทธกิจ ๕ แปลว่างานของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ๕ ประการ นี่ใครจะไปปล้ำกันได้ละ พระพุทธเจ้าทรงทำเสียเองตลอดมาจนกระทั่งปรินิพพาน แล้วปล้ำไปได้ที่ไหน พอปล้ำข้อใด พวกหูหนวกตาบอดมืดหนาสาโหดมันก็ปล้ำได้จัง ๆ อย่างนี้ มันหน้าด้านนะ อู๋ย น่าทุเรศจริง ๆ พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปไม่กี่ปีมันก็มาปล้ำแล้ว

หลวงปู่มั่นท่านบอกไว้ว่า ประมาณ ๖ ทุมนั้น ท่านพูดเป็นกลาง ๆ เอาไว้ ถ้าเป็นที่พิเศษแล้วอย่างท่านอยู่เชียงใหม่ในป่าในเขาเงียบ ๆ ประมาณ ๔ ทุมาแล้วพวกเทพไม่ถึง ๕-๖ ทุมาแล้ว ๆ ทอยยกกันมาเรื่อย ๆ ที่ท่านว่า ๖ ทูมท่านว่าไว้กลาง ๆ ท่านว่าอย่างนั้น ก่อนก็ได้หลังก็ได้ หรือท่ามกลางนั้นก็ได้อีก ท่านว่าอย่างนั้น แต่สำหรับท่านอยู่เชียงใหม่แล้ว ส่วนมากพวกนี้จะเริ่มมาตั้งแต่ ๔ ทูมไปแล้ว หลังไหลมาแล้ว นั่นใครจะไปค้านท่านละ สอนเทวดานี้สอนในองค์ภาวนา ท่านนั่งภาวนาต้อนรับภายในจิตล้วน ๆ ไม่ได้สอนด้วยปากเหมือนสอนมนุษย์เรานี้นะสอนเทพทั้งหลาย เป็นเรื่องของหลวงปู่มั่น ร่ำลือมาขนาดไหน

ท่านฟังจะมาร่ำลือหลังจากท่านมรณภาพไปแล้ว เราได้เขียนประวัติของท่าน ออกกระจาย ถึงได้รู้เรื่องราวของท่าน ไม่งั้นก็เสียบไปเลย เราก็ไม่ได้รับประโยชน์อะไร นี่ก็ยังได้รับประโยชน์จากท่าน แม้จะล่วงไปแล้วก็ได้ประวัติของท่านมาเป็นคติเครื่องเตือนใจของตน ๆ แล้วก็ซาบซึ้งภายในใจเป็นบุญเป็นกุศลตามท่านไป ถ้าไม่มีเรื่องของท่านออกมาเลยก็ไม่ได้ผลประโยชน์ส่วนนี้ นี่เราก็อุตสาหะพยายามเขียนประวัติของหลวงปู่มั่น เขียนด้วยความตั้งใจจริง ๆ

คิดดูซิพิมพ์ดีดเราเคยเกี่ยวข้องเมื่อไร ไม่เคยสนใจนะ บทเวลาจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่นเราเรียนพิมพ์ดีดหนา ให้เขาเอาพิมพ์ดีดมาให้กุฎีนี้ เราก็เรียนพิมพ์ดีดแบบเรียนก็มีเป็นสมุด เราดูนั่นแล้วก็เรียนตามนั้นพิมพ์ตามนั้น พิมพ์ดีดได้ประมาณ ๔๐ คำต่อนาที เริ่มพิมพ์เราตั้งนาฬิกาไว้แล้วพิมพ์ปั๊บ ๆ ดูมัน ๔๑-๔๒-๔๓ บ้าง ๔๐ บ้าง ส่วน ๓๙ มีน้อย เราก็เลยเอาประมาณ ๔๐ คำต่อนาที จากนั้นก็พิมพ์ประวัติหลวงปู่มั่น

พอพิมพ์ประวัติหลวงปู่มั่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พิมพ์ปฏิปทาพระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น สองเล่มเท่านั้นนะ เรียนพิมพ์ตีตมาแทบเป็นแทบตาย ตั้งหน้าจะมาพิมพ์หนังสือหลวงปู่มั่น พอจบสองเล่มนี้แล้วทิ้งเลย พิมพ์ตีตไม่ทราบไปไหนจนกระทั่งปานนี้ เดียวนี้ไม่รู้เลยพิมพ์ตีตพิมพ์ยังงี้ ไม่รู้ละ ทิ้งเลย

เราพิมพ์ตีตนั้นเราตรวจทานเสร็จเลย ทีแรกเรียบเรียงเสียก่อน แล้วเอาคำเรียบเรียงมาพิมพ์เป็นฉบับขึ้นเรียบบร้อย ตรวจทานให้หมด ไม่ให้ใครมาตรวจปรู๊ฟอีกแหละ เราเป็นคนตรวจเองเสร็จเรียบบร้อย ยกเข้าแทนพิมพ์เลย ห้ามไม่ให้แก้ไข เราบอกอย่างนั้น เราตรวจเรียบบร้อยแล้ว จากนั้นก็ทิ้งพิมพ์ตีต นี่ละความตั้งใจของเรา ตั้งหน้าตั้งตาเรียนพิมพ์ตีตมาพิมพ์ประวัติของท่านเท่านั้น พอประวัติของท่านเสร็จกับปฏิปทาเรียกว่าสองเล่มเท่านั้น จากนั้นทิ้งเลยจนกระทั่งปานนี้ เลยไม่รู้ละเดี๋ยวนี้ว่าพิมพ์ตีตเป็นยังงี้ คือพิมพ์ไม่เป็นเลย เหมือนกับคนไม่เคยเรียนพิมพ์ตีต จำไม่ได้ขนาดนั้น นี่ความตั้งใจ

เวลาพิมพ์ตีตสำคัญมากนะ ดูทุกก็ทุกก็ พินิจพิจารณาละเอียดลออทุกช่องทุกมุม หายสงสัยแล้วถึงเอาออกพิมพ์ ทีนี้ใครจะมาตำหนิติเตียนหรือมาเพิ่มเข้าอีกก็ไม่ได้ ใครจะมาตัดออกอีกก็ไม่ได้ เรียกว่าเต็มภูมิของเราแล้วในการพิมพ์ประวัติหลวงปู่มั่น จึงได้ออกมาอ่านกันอยู่ทุกวัน ๆ นี้ ประวัติท่านเราเป็นคนแต่งเองพิมพ์ตีตเองเรียบบร้อยทุกอย่าง ที่พี่น้องทั้งหลายได้อ่านทุกวันนี้ละ ที่เราเขียนมานี้ก็มีประวัติหลวงปู่มั่นเล่มเดียว ส่วนหลวงปู่ชานนั้นพิมพ์ย่อ ๆ เอา ประวัติหลวงปู่ชานก็ท่านเพิ่งเอามาโยนให้ บอกไม่เอาเท่าไรท่านไม่ยอม ว่าไม่มีใครสามารถ เราก็จึงพิมพ์ย่อ ๆ ให้หลวงปู่ชานนะ ส่วนหลวงปู่มั่นเอาเต็มเหนี่ยวเลย ด้วยความเคารพเทิดทูนสุดขีด

เพราะฉะนั้นเวลาแต่งประวัติของท่านจึงไม่ให้เคลื่อนคลาดไปเลย เท่าที่เราได้เห็นได้ยินได้ฟังจากครูอาจารย์มา เป็นแต่เพียงว่าเราขอภัยไว้ ถ้าหากว่าผิดพลาดคลาดเคลื่อนอะไรก็ขอภัย เพราะเราไม่ได้ติดตามท่านทุกระยะ เราไปจดจารึกจากครูบาอาจารย์องค์นั้น ๆ ที่อยู่กับท่านในสมัยนั้น ๆ แล้วครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็มี ความหลงลืมไปเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงอาจจะผิดพลาดได้ เราวางั้น จึงขอภัยไว้ ตั้งแต่วันเราไปถึงท่านไปอยู่กับท่านที่แรกจนกระทั่งวันท่านนิพพาน เอาละทีนี้ไม่ถามใครวางั้นเลย ถามใครทำไมก็เราเห็นแล้วใช้ไหม เขียนได้อย่างสบายเต็มเหนี่ยวเลย นอกนั้นก็ขอภัยไว้ อันนี้ไม่ขอภัย

จะว่าอวดตัวก็ไม่อวด เพราะเราแต่งด้วยความแน่ใจ ได้เห็นได้ยินด้วยตาของเราเอง เราแน่ใจ เขียนเลยเขียน ส่วนจากครูบาอาจารย์ทั้งหลายมานั้น เราก็ต้อทั้งไปจดเอา ทั้งไปอัดเทปเอามาลอก ๆ แล้วมาเรียง ทีนี้ท่านเหล่านั้นท่านก็แกล้งไปเป็นลำดับ

ลำดา สัญญาความจำทำนองคลื่อนคลาดได้ จึงไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่เรื่องเจตนาสุดยอด เรียกว่าแน่ใจ สุดเจตนาของเราเพื่อจะให้ถูกต้องแม่นยำ แต่ผิดพลาดไปด้วยครุบา อาจารย์ทั้งหลายท่านก็แกไป ๆ ท่านอาจจะหลงลืมไปก็ได้ เวลาเรามาจดจารึกก็อาจจะผิดพลาดไป เราจึงขออภัยไว้ด้วย

นี่ละประวัติหลวงปู่มั่น เราเขียนเต็มกำลังนะ เรียกว่าทุกกิตทุกกก็ไม่คลื่อนคลาดไปเลย ด้วยความเทิดทูนท่าน จึงได้อ่านอยู่ทุกวันนี้ มีเท่านั้นละนะที่เขียนประวัติท่าน ดูไม่ได้เขียนอะไรอีกนะ หลวงปู่มั่นเป็นอันดับหนึ่ง สุดยอดความพยายามของเรา หลวงปู่ชานี้เรียกว่าริบรัด เวลาจนเข้ามาแล้ว ทีแรกเอามาให้เรา เราปิดเอาคืนไป ไปไม่ถึงไหนก็วิ่งกลับมาอีก ว่าไม่มีใครแล้ว เพราะฉะนั้นจึงรีบเขียน ไม่ค่อยได้พิจารณามาก มีเท่านั้น สำหรับประวัติของเราไม่ให้เขียน ผู้ใหญ่ ๆ ในกรุงเทพฯ เช่น อาจารย์หม่อวย คุณหญิงสงศรี คุณหญิงเสริมศรี โอ๊ย มากต่อมากนะผู้ใหญ่ ๆ ที่มาขอเขียนประวัติของเรา เราไม่ให้ทั้งนั้น ไม่ให้เลย

จนกระทั่งพระไปขอคัดจากไหนมายื่นให้เราตรวจทาน ปาเข้าปาโน่น ประสา หลวงตาบัว เราว่าอย่างนี้ละ แล้วก็ยังมาเป็นเล่มจนได้ เลยกลายเป็นหยดน้ำบนใบบัว ไม่ใช่เราเป็นผู้เขียนเองแต่งเองนะ เรามีโอกาสเราก็อ่านจนจบนั่นแหละ ก็ไม่คลื่อนคลาดเท่าไรนักแหละ ก็เป็นธรรมดาคนหนึ่งจดจำตามรอยเดิม รอยเดิมคือเรื่องของเรา ถ้าเราเขียนเองก็สมบูรณ์ แต่เราไม่เขียน ใครมาเขียนประวัติของตัวเองรู้สึกไม่น่าดูนะ มันจะเป็นการยกยอตัวเองนั่นเองจะไปไหน เราจึงไม่เอา

นี่พูดเรื่องหลวงปู่มั่น สมัยปัจจุบันนี้หลวงปู่มั่นเป็นสักขีพยานในเรื่องมรรคผล นิพพาน เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เป็นหลักสักขีพยานได้อย่างเต็มตัวเลย ท่านเต็ม ภูมิจริง ๆ เรื่องเทวบุตรเทวดา เต็มภูมิหมดเลย เวลาท่านเทศน์สอนเทวดานี้เราน้ำตา ร่วงนะท่านเล่าให้ฟัง พวกเทพทั้งหลายมานี้มีดแปดทิศแปดด้าน พวกพญาครุฑ พญานาค มาหมดนะ พวกเทวดาตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมาหมดเลย มาเป็นระยะ ๆ ท่านบอกว่าท่านอยู่เชียงใหม่ท่านไม่ได้วางนะตอนกลางคืน เทศน์อบรมพวกเทพทั้งหลาย สำหรับประชาชนไม่มีอะไรแหละ เพราะท่านไม่เกี่ยวข้องกับใครแต่ไหนแต่ไรมา

ท่านชอบอยู่องค์เดียว ๆ พระติดตามท่านนะ ให้อยู่กับท่านที่ละองค์บ้างสอง องค์บ้าง ถ้ามากกว่านั้นท่านไล่ออกไปอยู่ข้างนอก ให้อยู่กับท่านที่ละองค์บ้างสององค์ บ้าง บางทีท่านอยู่องค์เดียวบ้างอยู่อย่างนี้ นิสัยของท่านไม่ชอบยุ่งแต่ไหนแต่ไรมา ท่านจึงไม่ค่อยได้สอนคน ท่านบอกท่านไม่ได้สอนใคร แต่พวกเทพนี้สอนแทบทุกคืน ท่านบอกท่านไม่ได้ทำประโยชน์ให้มนุษย์ แต่ทำประโยชน์ให้พวกเทพมากยิ่งขึ้นกว่ามนุษย์ร้อย เท่าพันทวีท่านว่า ท่านก็ดังไปทางนั้นเสีย ดังกับพวกทวยเทพทั้งหลาย

คิดดูอย่างคืนวันนั้น เราไม่สงสัยละนะที่ว่าพวกเทพจะไม่ดลบันดาลนะ คืนวันที่ท่านจะได้ออกเดินทางไปมรณภาพที่สกลนคร เพราะท่านเริ่มไม่นอนมา ๓ คืน คืนที่สามนี้ไม่นอนเลย มีแต่ให้เร่งเอาไปสกลนคร เร่งอย่างเด็ดเสียด้วย ให้รีบนะ ๆ ผมไม่ได้ตั้งใจมาตายที่นี้ละ ผมตั้งใจจะไปตายสกลนครต่างหาก เอาผมไว้ทำไม ท่านว่าอย่างนั้น โอ้ย เราก็อยู่ในมุ้งกับท่าน เราเป็นเนื้อมนเชียงท่านสับลงยำลงตลอด เราฟังทุกกิตทุกก็ ครั้นแล้วก็วิ่งไปหาครูบาอาจารย์ ท่านว่าอย่างนั้น ๆ จะว่ายังไง เรายังอดยกโทษครูบาอาจารย์ไม่ได้เหมือนกัน มันเป็นในหัวใจก็ต้องบอกละซี

ครั้นไปหาองค์นี้ กราบเรียนตามเรื่องของท่านที่สั่งเราอย่างเด็ดขาด ๆ นำเรื่องของท่านออกมาด้วยความร้อนรนกระวนกระวาย เราจะไปจะตายเราเป็นเนื้อมนเชียง ถูกยำตลอดเวลา ครั้นออกมาหาครูบาอาจารย์แล้ว ท่านว่าอย่างนั้น ๆ เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว อาจารย์องค์นั้นว่าอย่างนั้น อาจารย์องค์นี้ว่าอย่างนี้ เป็นลักษณะอึดอาดเนือยนาย เราโมโห โธ มันเป็นอย่างงี้ครูบาอาจารย์ จนยกโทษนะ เป็นอยู่ในจิต แล้วครูบาอาจารย์องค์ขนาดนี้เป็นผู้สั่งมาอย่างเด็ดอย่างขาด ทำไมจึงอึดอาดเนือยนายอย่างนี้นะ เป็นอย่างนั้นนะเรา เรามันเป็นไฟเพราะรับเรื่องทั้งหมดจากมุ้งของท่าน ว่างั้นเถอะ พุดง่าย ๆ เวลาจำเป็นใครอยู่ในมุ้งกับท่าน มีแต่เรากับท่านสององค์เท่านั้น เราไม่ยอมให้ใครเข้าไปเลย ปฏิบัติอุปถัมภ์อุปัฏฐากดูแลท่าน เพราะความเทิดทูน รักสุดหัวใจ เทิดทูนสุดหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างสุดหัวใจ จึงไม่ให้ใครเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่านเวลาจำเป็น เช่น ถ่ายหนักถ่ายเบา ใครไปยุ่งไม่ได้เลยนะ เราจะเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แต่ผู้เดียว เก็บทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในหัวอกเราผู้เดียว ไม่ยอมให้ใครไปแตะต้อง

เดี่ยวธรรมดาจิตใจของปฤชุนเข้าไป ไปเห็นอาการปฏิกิริยาของท่านเป็นอย่างงี้ มันอาจจะแสบ ๆ ออกมาในทางจิตใจเป็นอกุศล เราคิดไว้อย่างนั้นตามประสาของเรา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ยอมให้ใครเข้าไปเกี่ยวข้องกับท่านเลย เวลาจำเป็นจริง ๆ มีแต่เราเรานี้ตัดรอนหมดแล้ว เรื่องที่จะคิดยกโทษท่านนี้เราไม่มีเลย มอบถวายหมด เพราะฉะนั้นเราถึงดูแลท่านตลอดเวลาในมุ้งเวลาจำเป็น นี่แหละนำเรื่องที่ท่านสับท่านยำเราเร่งให้ไป ให้ไปวันนี้ ๆ ขึ้นเดี๋ยวนั้น ให้ไปเดี๋ยวนี โนนนะมันของเล่นนะ เราก็เซ่ออันหนึ่งได้มาจับทีหลัง ถึงได้ยอมกราบท่าน โธ เรานี้โง่งนักหนานะ คือนี่ที่ว่าเหมือนเทวดาจะต้องร้อน สมกับท่านเทศน์สอนเทวดามาตลอด ในคืนวันนั้นท่านเร่งใหญ่เลย ตอนเช้ารถเขาก็มาจากสกลนคร ไม่มีใครบอกเขาเลย บันดลบันดาลมารับเลย เหมือนว่าเทวดาจะไปบันดลบันดาลใจของชาวสกลนคร บริษัทแม่นุ่มเอารถมาเลย

มาท่านก็ถามเพียงเป็นกิริยา นี้พระก็มีมาก คือจะมารับท่านไปสกลนคร ท่านนิ่ง พอทางนั้นจบลงเรียบร้อยแล้ว นี้พระก็มีมากจะพอกันไหมละ ท่านว่างั้นนะ ทาง

นั่นก็ตอบมา ไม่พอจะมารับทั้งวัน เขาว่าจ้ ท่านนั่งเลย จึงเตรียมฉีดยานอนหลับให้ท่าน แล้วก็เอาท่านออกขึ้นรถไปเลย นี่เราแน่ใจว่าพวกเทวดาก็จะอยู่ไม่ได้เหมือนกัน ไม่มีใครบอก เราถามดู ใครเป็นคนส่งข่าวส่งคราวให้ทางโน้นเขาทราบ ไม่มีว่าจ้ เขามาเอง ถามเขาว่ามีคนไปบอกหรือ เขาก็บอกไม่มี มาเอง เราจึงแน่ใจว่าพวกเทพนี้แหละที่บันดาลบันดาลจิตใจพวกนั้น ตอนเช้าก็มา

เรามาเสียใจตอนนี้ คือท่านไม่แย็บสักชนิดหนึ่ง ถ้าแย็บคืนวันนั้นจะต้องแตกทีเดียว วัดป่าบ้านกู่ นะ แตกเพราะเรานี้แหละ เพราะอัดอั้นตันใจจะเป็นจะตาย เวลาได้รับความร้อนมาถูกสับถูกยำเลือดสดมาเต็มตัว เราวิ่งไปหาครูบาอาจารย์ เวลานี้ท่านอาจารย์อย่างนั้น ๆ พุดออกมาตามความสัตย์ความจริง แล้วองค์นี้อัดอาด องค์นั้นเนือยเนาย องค์นั้นว่าอย่างนั้น มันยังงักกันนะ มันอดยกโทษครูบาอาจารย์ไม่ได้นะเรา มันหากเป็นของมัน เพราะผู้รับเรื่องมานี้จะเป็นจะตายอยู่แล้ว ครั้นไปพุดให้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายฟัง ครูบาอาจารย์ที่มีอายุพรรษาแก่กว่าเราก็มียะเยาะนี่นา เราจะไปผลุนผลันทำอวดดีแต่ตนได้ยังงักงักไหมล่ะ ต้องได้ไปปรึกษาครูบาอาจารย์ นี่ท่านก็มาอย่างนั้นเสีย เราก็เสียใจจนอดยกโทษครูบาอาจารย์ไม่ได้เหมือนกัน

ถ้าเผื่อว่าท่าน .. เหลือคำเดียวนะ ถ้าท่านแย็บออกมาคืนวันนั้นวัดป่าบ้านกู่จะแตกทันทีเลย เพราะเหตุไร นี่รู้ไหม นี่ผมร้องเอาไว้ นะ เท่านั้นแหละคำเดียว ถ้าไม่ร้องไปเดี๋ยวนี้เลยนะ เท่านั้นเราจะผางทันที ปู๊ปไปโทรศัพท์ที่อำเภอพรรณานิคม ให้มาโดยด่วน รถมอเตอร์ไซด์นี้ วัดนี้จะต้องแตกในกลางคืน ไปกลางคืนวันนั้นเลยนะ ถ้าเราได้ทราบว่ามีเรื่องเอาไว้เท่านั้นแหละ แต่นี้ท่านก็ไม่บอก เราก็เลยทนทุกข์ทรมานเรื่อยมา เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

อันนี้เพราะเหตุไรถึงได้มาเป็นอย่างนี้ เราเป็นแล้วมันถึงได้รับกับบั้งเลย ก็เราเป็นเราจะตายหลายครั้งหลายหนแล้ว แล้วมันก็เป็นฐานะที่ควรระวังไว้ได้ โรคหัวใจเรานี้มันถึงขนาดว่าจะไปหลายครั้งนะ คือเมื่อมันเป็นฐานะที่ระวังไว้ได้อยู่ เราก็ระวังเอาไว้ไม่ให้ ออก คือถ้าอะไรมันปล่อยหมดแล้วมันจะไปนี่ อันนี้จิตบังคับเอาไว้เมื่ออยู่ในฐานะที่บังคับเอาไว้บังคับเอาไว้ สักเดี๋ยวลมหายใจก็คลี่คลายออกมา ๆ เวลามันดับจริง ๆ แล้วลมหายใจหมดนะ ร่างกายทุกส่วนนี้หมดเลย มันหดตัวเข้าไปเหลือแต่ความรู้ที่จะติดเท่านั้น นี่เราระวังความรู้ไว้ไม่ให้เคลื่อน สติซึ่งเป็นสมมุติอันหนึ่งระวังเอาไว้ไม่ให้เคลื่อน บังคับไว้รอจังหวะที่จะให้ลมหายใจค่อยมีขึ้นมา ระวังเอาไว้มันก็ไม่เคลื่อน มันก็อยู่

ถ้าหากว่ามันสุดกำลังจริง ๆ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังไม่ตายใช้ไหมล่ะ แต่ยังไม่สุดกำลัง พอระวังเอาไว้ได้เราก็ระวัง ระวังไม่รู้กี่ครั้งโรคหัวใจเรานี้ มันหนักขนาดนั้นนะ ถ้าไม่

ร้างไปนานแล้วนะ นี่ละพอมมาเป็นในเราเข้าเราก็ระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น โอ๊ย ที่ท่านว่าให้เรงนะ ๆ ๆ อย่างนี้เอง ๆ คือท่านรังเอาไว้ แต่ท่านไม่บอกว่าท่านรังนั้นซิ เรามาผลอตรงนี้ ถ้าท่านบอกว่าเวลานี้ผมรังเอาไว้ละ ท่านั้นแหละ วัดป่าบ้านภูนี้จะแตกในกลางคืนเลย เราจะเตรียมพร้อมทันที ไม่ฟังเสียงใครเลยว้างั้นเถอะนะ เอาท่านออกเตี้ยวนั้นเลย แต่มีมันไม่ได้ยินนะซิ ตอนเช้าถึงเอาท่านไป พอตกลงกลางคืนมานั้น ท่านก็มรณภาพเห็นไหมละนานไหม ก็อย่างนั้นแหละ พอฟื้นจากหลับ เกี่ยวกับเรื่องจิตยานอนหลับ พอยานอนหลับหมดฤทธิ์ท่านก็ตื่นขึ้นมา ตื่นขึ้นมาดูนั้นดูนี้ ดูหมดนะ กุฎิก็เป็นกุฎิที่เขาสร้างไว้สำหรับต้อนรับท่าน ท่านก็กลับคืนไปกุฎิหลังนั้น ท่านดูไม่พูดนะ

พอท่านตื่นนอนขึ้นมา มองนั้นมองนี้ทิศทางต่าง ๆ ชัดเจนว่ามาถึงวัดสุทธาวาสแล้ว จากนั้นท่านพอหลับสงบไปไม่นาน สักเดี๋ยวก็มีอาการ เรียกว่าท่านปลงแล้ว ท่านปล่อยาลัยทุกอย่างแล้วท่านจะไปแล้ว เพราะแต่ก่อนท่านรังเอาไว้ พอฤทธิ์ยาหมดไปแล้วลืมตาขึ้นมา ตื่นนอนขึ้นมามองนั้นมองนี้ ดูทุกอย่างไม่พูดนะ พอเสร็จเรียบร้อยเป็นที่แน่ใจแล้ว ที่นี้ก็หลับตาสงบ ไม่นานนะ สักเดี๋ยวมีอาการแล้ว ปลงแล้วนะนั้น ท่านแน่ใจแล้วว่ามาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ท่านก็ปล่อยเรื่องความห่วงทุกอย่าง จะปล่อยชั้นธด้วยละที่นี้ นั้นละถึงมีอาการขึ้นมา เราก็รีบนี้ดูเอา นั้นซิเรา เรามั่นคนนิสัยอย่างนี้ ดูเอาเห็นไหม ท่านเป็นยังไง ที่ท่านเรง ๆ ตลอดเวลา ดูเอาเป็นยังไง ว่าจั้นแล้วเรา ใครมาตาลีไม่กะพริบมะมาเห็นท่าน นั้นดูเอา เราก็ว้างั้นแหละ ก็เป็นอย่างนั้นจะว่าไป

คือจิตดวงนี้พอรังได้ ๆ แต่ต้องจิตมีหลักมีเกณฑ์ เช่นอย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่น เราไม่สงสัยว่าจะเป็นพระประเภทไหน ก็คือพระอรหันต์นั่นเอง เมื่อควรรังได้ท่านก็รัง ท่านจึงบอกว่า ให้รับนะ ๆ ๆ อยู่ตลอดเวลา ท่านเอาถึงขนาดนั้น ชัดเรานี้เงินจะตาย วิ่งไปหาครูบาอาจารย์อดีตอดเนือยนาย อู๊ย มันโมโหนะ ของเล่นเมื่อไร บทเวลามาโดนเราเข้า โอ้โฮ ขึ้นทันทีเลย ท่านเป็นเพราะเหตุนี้เอง ท่านไม่ได้บอกว่าท่านรัง ของเราเรารังนี้เรารู้แล้ว ก็อันเดียวกันนี้ ถ้าปล่อยบั้งผิงไปเลย ต้องบังคับเอาไว้ ซึ่งอยู่ในฐานะที่ควรบังคับได้ก็รังเอาไว้ได้ ถ้ามันสุดวิสัยแล้วอะไรมารังก็ไม่อยู่ ผิงเลย แม้พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพาน เนะ เป็นอย่างงั้น

ให้มันเห็นในหัวใจไม่ต้องไปถามใครแหละ อย่างพ่อแม่ครูจารย์เรงเรา ให้เอาไปเตี้ยวนี่ ๆ อัยรอนะ ๆ ถ้าท่านแยบออกมาว่า นี่ผมรังเอาไว้ละ ท่านนั้นแหละวัดนั้นจะแตกในกลางคืนเลย เราเองจะเป็นผู้ทำงาน โทรศัพท์บั้งไปเอารถมาเตี้ยวนี่เลย นี่แหละเรื่องของจิต เมื่อเป็นในเจ้าของจะไปถามใคร มันรู้ชัด ๆ จะไปถามใครวะ อย่าง

ท่านไม่บอกว่าท่านรั้ง เรามาเป็นของเราเรารั้งของเราไว้ เรารู้ อ้อ ท่านรั้งเอาไว้แบบนี้เอง ที่ว่าเรารอ พอไปถึงนั้นปั๊บ ในวันนั้นคืนนั้นก็ไปเลย นั้นเห็นไหมล่ะท่านปล่อยแล้ว

นี่ก็พูดเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันให้เป็นคติแก่พี่น้องทั้งหลาย ไปพิจารณาพิจารณาจิตเมื่อได้ฝึกได้แล้วเป็นอย่างนั้นแหละ นี่เราก็ทำเต็มกำลังความสามารถของเรา เราจึงไม่ได้สงสัยเรื่องท่านเลย พูดอะไรปั๊บมันเข้ากันเป็นอันเดียวกัน ๆ เข้ากันยอมรับกันทันที ๆ ไม่ต้องวินิจฉัยเลย ผางรับกันได้ทันที ยอมรับกันเลย วันนี้ก็ไม่ได้พูดอะไรมาก การช่วยชาติบ้านเมืองก็พูดมาทุกวัน ๆ วันนี้เอาแค่นั้นแหละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd